

İmera Fera

– GürhanGürses · 23 Ocak 2017

"Bana yazsana!" dedi ol İmera Fera!

"İmera Fera" ne demek diye bakma bana öyle saf saf... Dayanamam o bakışına!

Benim "İmera Fera"m sensin.Sana sesleniyorum böyle; ne kadar da dile yakışıyor, gönle isabet ediyor, akla tutunuyor ve seninle inanılmaz uyum gösteriyor.

"İyi de nedir İmera Fera?" diye sordu yine. Merakı beni acayip heyecanladırıyordu.

"Sana asla kötü bir şey demem, dünya dillerindeki en güzel kelimelerle sana seslenmek benim işimdir. Bırak işimi en güzel şekilde icra edeyim. En güzel kelimelerle en güzel tamlamalarla ve tam anlamıyla..."

"Teşekkür ederim ama çok merak ettim doğrusu, içinin güzelliğini biliyorum ondan şüphem yok ama merak işte benimkisi!"

Haline dayanamdım daha.

Bir buz gibi eriyordum onu görünce, güneşimdi benim.

Eriyordum bir yağ gibi, ateşimdi.

"Söylüyorum güzelim; 'İmera Fera' Rumcadır ve gün ışığı demektir. Anla seni nelere teşbih ettiğimi. Güneşim olduğunu ve o güneşten bana uzanan bir el olduğunu bilmeni isterim. Karanlığı bir kılıç gibi kesen ve içinin olanca aydınlığını bana ikram eden sensin. Sen güneş değil de nesin şimdi bana? Ay mı geç bunu aydınlığı yetmez yıldız mı taşıyamaz seni kayar düşer. Sen güneşsin sabit bir noktada duran ve daima bana doğan, beni aydınlatan, ısıtan..."

Dondu kaldı,kelimelerin sihri olduğunu ona söylemedim. Bir elektrikten daha beter çarptığını bir nüzulden daha fazla yüreğe indiğini ve hiç umulmadık anda sarf edilen bir kelimenin dizinin yahut satırın insanın kalbine vurulan bir dağ olduğunu aklına atılan bir kement olduğunu belirtmedim. sadece onun gönlüne aşk oltamı attım ve zevkle bana tutulmasını seyrettim.

"Sana bir şey olmasın bana her şey olsun!" dedim. Makineli bir tüfek gibi sıraladım yüreğimden kopup gelen yangın sözlerini. Geçtiği yeri küle çeviren her bir ateşin kelimeyi ona söyledim. Mesela "Sen hastalanma senin yerine ben hastalanayım." dedim ve aşkımın canımın önünde olduğunu gösterdim. Ya da "Sen ıslanma, senin yerine ben ıslanayım. Ömrüne şemsiye olayım." diyerek ona karşı olan fedakarlığımı ve onu korumacılığımı belirttim. "Sen yorulma eni severek, ben yorulayım seni severek." diyerek de aslında onun beni sevmesinden ziyade benim onu durup dinlenmeden sevmemin daha iyi olacağını açıkladım. Bu yüzden de beni severek tatlı canını yormamasını onun yerine benim onu severek yorgunluğunu bana yüklemesini ifade ettim. "Sen ağlama!" dedim bir keresinde dünyada ona isabet eden bütün acıların kalkanının ben olacağımı ve onun döküleceği bir damla göz yaşını bile gönüllü olarak benim döküleceğimi kabullendiğimi söyledim. Bütün bunları ben ona söylerken tabi ki o bunları kabul etmedi ama ben yine söylediğim her şeyi kendi adıma ve aşkıma yaptım.

"Ey İmera Fera'm! Bu dünyadaki en güzel hitabım, elbet en muhteşem muhatabım, aşkıml! Gör nasıl da sen olduğumu; çaydanlık nasıl kireç bağlarsa sudan dolayı kalbimde sen bağlamış, baca nasıl

kurum tutarsa dumandan dolayı her zerremde sen tutmuş."

Ben ona bunları söylerken onun gözleri boşluğa dalmış gitmişti. Elini tuttum ama buz gibiydi. Ruhu sanki bu alemde değildi. Aşk kalbi fethederken akli da götürüyordu baştan. Dili lâl kılıyor, kulağı sağır eyliyor ve gözü kör ediyordu.

Onun kulağına eğilip fısıldadım: "Ne kadar da razıyım senden. Kaos olup girsen de uykuma razıyım, bela olup gelsen de başıma yine razıyım. İyilik ve güzellik üstüne gelsen de yaşamıma razıyım. Mesele burada senin bendeki varlığın, iyiliğin ya da kötülüğün değil, güzelliğin ya da çirkinliğin de değil. Beni anlamanı umuyorum: Burada seni asla kötülemiyorum, tam tersine ömrüme basmış olduğun mührü ispatlıyorum ve sana karşı hislerimin şaha kalkmış bir at gibi dört nala hazır olduğunu ifade ediyorum." Yumdu o güzelim ince ve uzun kirpiklerini, sanki benim görüntümü hapsediyordu gözlerine. Açıp da kaybetmemek için.

Ben ona meftun bir şekilde daldım.

İştiağımı onun yanında onun kulağının dibinde nefesinin altında dahi gideremiyordum. cennetteydim ama o nimete doyamıyordum. O güzellik deryasının içindeydim ama boğulamıyordum. Bu nasıl da bitimsiz bir aşk, doyulmaz bir güzellik ve dayanılmaz bir histi. Rabbime şükürdü ona baktığım her an. Abdestimi onun güzelliğiyle alıyordum ve huşu içinde ona dalıyordum.

Gün ışığı demektir İmera Fera, Rumcadır. Ama benim dilimde aşkçadır.